താഴമൺ തന്ത്രി കണ്ഠരര് മഹേശ്വരരും കോലഞ്ചേരിയിലെ ആരാധനാ സ്വാതന്ത്ര്യവും

ഡോ. എം. കുര്യൻ തോമസ്

കോലഞ്ചേരിയിലെ പ. പത്രോസ് പൗലൂസ് ശ്ലീഹന്മാരുടെ പള്ളി സംബന്ധിച്ച കോടതിവിധിയും, വിധിനടത്തിപ്പും, അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സ്ഥിരം കലാപരിപാടികളും മുൻകാലങ്ങളിലേതുപോലെ ഇത്തവണ ഇതുവരെ മാദ്ധ്യമശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റിയിട്ടില്ല. പതിവു നാടകം തുടരുന്നെങ്കിലും *പുതിയ നമ്പരുകൾ* ഇല്ലാത്തതിനാലാവാം കാണികളുടെ എണ്ണത്തിൽ ഗണ്യമായ ഇടിവ് സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വിഷയം അതല്ല. കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളി മലങ്കരയിലെ ഇതര പള്ളികൾപോലെതന്നെ 1934-ലെ മലങ്കര സഭാ ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് ഭരിക്കപ്പെടണമെന്ന് രണ്ടുവർഷം മുമ്പ് കോടതി വിധിച്ചതാണ്. ദേശീയവാദികൾക്ക് അനുകൂലമായ ആ വിധി നടപ്പാക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ മുൻപതിവുപോലെ കേരള സർക്കാർ വൃത്തിയായി *ചുറ്റിക്കളി* നടത്തി. ഫലം! വീണ്ടും രണ്ടുവർഷംകൂടി പള്ളി പൂട്ടിക്കിടന്നു. ഇപ്പോൾ വീണ്ടും ബഹു. കേരളാ ഹൈക്കോടതി മുൻവിധി പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്തി. പിന്നെ പള്ളി തുറക്കുന്നതിനു സംരക്ഷണം നൽകുകയല്ലാതെ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും സർക്കാരിനു മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. പള്ളി തുറന്നു. ഇപ്പോൾ തുറന്ന പള്ളി അടയ്ക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ തകൃതിയായി നടക്കുന്നു. രണ്ടു ദിവസം താമസിച്ചാണങ്കിലും *കലാനിലയം സ്ഥിരം നാടകവേദിയും* പതിവു ചമയങ്ങളോടെ രംഗത്തെത്തിയിട്ടുണ്ട്.

അതവിടെ നിൽക്കട്ടെ. ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഉയർത്തിയ വികാരഭരിതമായ ഒരു വിഷയമാണ് ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നത്. കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളി 1934-ലെ മലങ്കര സഭാ ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് ഭരിക്കപ്പെട്ടാൽ വിശ്വസികളുടെ ആരാധനാ സ്വാതന്ത്യം ഹനിയ്ക്കപ്പെടും എന്ന പ്രചരണമാണ് ഇവിടെ വിചിന്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ഇല്ലാത്ത വകുപ്പുകളുടേയും പൊല്ലാത്ത രാഷ്ട്രീയത്തിന്റേയും മറവിൽ വർഷങ്ങളോളം കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളി അടഞ്ഞു കിടന്നപ്പോൾ ആർക്ക് ആരാധനയ്ക്ക് അവസരമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന ചോദ്യം നിലനിൽക്കെ, വീണ്ടും അടച്ചുപൂട്ടിയാൽ *വിശ്വസികളുടെ ആരാധനാ സ്വാതന്ത്യം* എവിടെ പ്രയോഗിക്കും എന്ന ഉപചോദ്യവും നിലവിൽവരും.

എന്നാലും മതാതീതമായി വിശ്വാസത്തേയും ആരാധനയേയും കാണുന്ന കേരളത്തിലെ പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വികാരഭരിതമാകുന്ന ഒരു വിഷയമാണ് *ആരാധനാ സ്വാതന്ത്യം* എന്നതിൽ രണ്ടുപക്ഷമില്ല. മലയാളിയുടെ സാർവജനീനഭാവം ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രചരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനരാഹിത്യം വ്യക്തമാക്കണമെങ്കിൽ കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളിയിൽ 1934-ലെ മലങ്കര സഭാ ഭരണഘടന നടപ്പിലാകുമ്പോൾ എന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന് ആദ്യം മനസിലാക്കണം.

1934-ലെ മലങ്കര സഭാ ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് നിയമാനുസൃതമുള്ള മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ നിയമിക്കുന്ന കണ്ടനാട് ഭദ്രാസന മെത്രപ്പോലീത്തായ്ക്കു മാത്രമേ കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളിയിലെ വികാരി, സഹപട്ടക്കാർ എന്നിവരെ നിയമിക്കാനാവു. അവർക്കും, വികാരി അനുവദിക്കുന്ന ഇതര പട്ടക്കാർക്കും മാത്രമേ അവിടെ കർമ്മനുഷ്ടാനങ്ങൾ നടത്താനാവു. ഇതേ ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് വിളിച്ചകൂട്ടുന്ന ഇടവക പൊതുയോഗം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കൈക്കാരൻ, മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി എന്നിവർക്കു മാത്രമേ കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളിയുടെ ലൗകീക ഭരണം, അതായത് ധനപരമായ ക്രയവിക്രയങ്ങൾ, നടത്താനാവു. 1934-ലെ മലങ്കര സഭാ ഭരണഘടന നടപ്പിലാകുന്നതുകൊണ്ട് സംഭവിക്കുന്നത് ഇതു മാത്രമാണ്. ഇതുമൂലം ആരുടേയും ആരാധനാ സ്വാതന്ത്യം ഹനിക്കപ്പെടുകയില്ല.

നിസാരമായ ഒരു ഉദാഹരണംകൊണ്ട് ഇതു വ്യക്തമാക്കാം. ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ പ്രതിവർഷം ഏറ്റവുമധികം ഭക്തജനങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്ന ദേവസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ശബരിമല. വ്യക്തിപരമായ ശുദ്ധാശുദ്ധങ്ങൾ, പുല-വാലായ്മ, വൃതനിഷ്ഠ മുതലയ ക്ഷേത്രാചാരാങ്ങൾ ഒഴിവാക്കിയാൽ 10-55 വയസ്സ് പ്രായമുള്ള സ്ത്രീകൾക്കൊഴിച്ച് ആർക്കും ശബരിമല ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ആരാധിക്കാം. അഭിഷേകം മുതൽ പടിപൂജവരെ ഏതു വഴിപാടും *നടത്തിക്കാം*. ആരും തടയില്ല. അതിനുള്ള സ്വാതന്ത്യം എല്ലാ ഭക്തന്മാർക്കും ഉറപ്പാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ ഇതിനൊരു മറുവശമുണ്ട്. *ശബരിമല ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ആരാധിക്കുക* എന്നതിന്

ക്ഷേത്ര ശ്രീകോവിലിൽ പ്രവേശിക്കുക എന്നർത്ഥമില്ല. അതു സാദ്ധ്യമല്ല താനും. വഴിപാടും നടത്തിക്കാനല്ലാതെ സ്വയം നടത്താനും ഭക്തജനങ്ങളിൽ ആർക്കും അധികാരമില്ല. തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വം ബോർഡ് അതിന്റെ നിയമാവലി അനുസരിച്ച് നിയമിച്ച മേൽശാന്തിക്കും കീഴ്ശാന്തിമാർക്കും മാത്രമാണ് ശ്രീകോവിലിൽ പ്രവേശിക്കുവാനും പൂജാദികർമ്മങ്ങൾ നടത്തുവാനും അധികാരമുള്ളു. അവർക്കു മാത്രമാണ് ഭക്തജനങ്ങളുടെ ആവശ്യാനുസൃതം നിശ്ചിത വഴിപാടുകൾ നടത്താനും സാദ്ധ്യമാകു. എല്ലാ നമ്പൂതിരിമാർക്കും ബ്രാഹ്മണ്യമുണ്ട് എന്ന ന്യായത്തിൽ അവർക്ക് ശബരിമല ക്ഷേത്ര ശ്രീകോവിലിൽ പ്രവേശനമോ പൂജാദി കർമ്മങ്ങളിൽ കാർമ്മികത്വമോ സാദ്ധ്യമല്ല.

ഇനി ക്ഷേത്ര സംബന്ധിയായ ഉപരികർമ്മങ്ങൾക്കാകട്ടെ ശബരിമല തന്ത്രിസ്ഥാനികളായ താഴമൺ നമ്പൂതിരിപ്പാടിനു മാത്രമേ അവകാശമുള്ളു. കേരളത്തിലെ തന്ത്രി കുടുംബങ്ങളിൽ താഴമണ്ണിനു സമസ്ഥാനീയരായ തരണനല്ലൂർ ഇല്ലത്തെ മൂത്ത നമ്പൂതിരിപ്പാടിനുപോലും ശബരിമലയിൽ താഴമൺ തന്ത്രി കണ്ഠരര് മഹേശ്വരർക്ക് പകരക്കാരനാകാൻ പറ്റില്ല. വഴിപാടു നടത്തിക്കുന്ന ഭക്തജനങ്ങൾ തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വം ബോർഡ് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അടുക്കൽ നിശ്ചിത തുക കെട്ടിവെയ്ക്കുമ്പോഴാണ് അവർക്ക് ക്ഷേത്ര നിയമപ്രകാരം തന്ത്രിയോ, മേൽശാന്തിയോ, കീഴ്ശാന്തിമാരോ അവ നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നത്. ഇത് നിഷേധിക്കപ്പെട്ടാൽ ആരാധനാ സ്വാതന്ത്ര്യം ഹനിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിൽ രണ്ടു പക്ഷമില്ല.

എന്നാൽ നിശ്ചിത സ്ഥാനികളൊഴികെ മറ്റാരെങ്കിലും ശ്രീകോവിലിൽ കയറാനോ, പൂജ സ്വയം നടത്താനോ ശ്രമിച്ചിട്ട് അതിനെ തടയുന്നതും, തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വം ബോർഡ് ഉദ്യോഗസ്ഥരൊഴികെ മറ്റാരെങ്കിലും ക്ഷേത്ര വരുമാനങ്ങൾ കൈപ്പറ്റാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടു നടക്കാത്തതും ആരാധനാ സ്വാതന്ത്ര്യം ഹനിക്കുന്ന നടപടിയായി ആരും പരിഗണിക്കില്ല.

ശബരിമല ക്ഷേത്രത്തിലെ വൈദീക കാര്യങ്ങളിൽ അവസാന വാക്ക് താഴമൺ തന്ത്രിക്കാണ്. ഇതിൽ ഇടപെടാൻ തരണനല്ലൂർ തന്ത്രിക്ക് യാതൊരു അവകാശവുമില്ല. അതേപോലെതന്നെ തിരുവനന്തപുരം ശ്രീപദ്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിലെ വൈദീക കർമ്മങ്ങളിൽ അവിടുത്തെ തന്ത്രിയായ തരണനല്ലൂർ നമ്പൂതിരിപ്പാടിനു പകരം താഴമൺ തന്ത്രി അഭിപ്രായം പറഞ്ഞാൽ അതിനു യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. അദ്ദേഹത്തോട് ഇക്കര്യത്തിൽ ആരും അഭിപ്രായം ചോദിക്കുകയോ, അതിന് വിലവെക്കുകയോ ചെയ്യുകയുമില്ല.

അതേസമയംതന്നെ, താഴമൺ തന്ത്രിയ്ക്കോ ശബരിമല മേൽശാന്തിയ്ക്കോ കാഴ്ശാന്തിമാർക്കോ ശബരിമല ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ലൗകീക ഭരണത്തിൽ ഉൾപ്പെടാനോ കൈകടത്താനോ സാദ്ധ്യമല്ല. അതിന് തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വം ബോർഡ് എന്ന സംവിധാനവും അതിന്റെ നിയമാവലിയും നിലവിലുണ്ട്. അതിനേക്കുറിച്ചോ, അതിന്റെ പ്രവർത്തന രീതിയേക്കുറിച്ചോ ആക്ഷേപമുണ്ടങ്കിൽ കോടതിയെ സമീപിക്കാം. പരാതി വൈദീക സ്ഥാനികളുടെ ആചാര ലംഘനത്തേക്കുറിച്ചു വേണമെങ്കിലും ആകാം. പരാതിയിൽ കഴമ്പുണ്ടെങ്കിൽ കോടതി ഇടപെടും. ഇടപെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രതിവർഷം മേൽശാന്തിമാർ മാറിമാറി നിയമിക്കപ്പെടുന്നതും, താഴമൺ ഇല്ലത്തുനിന്ന് കണ്ഠരര് മഹേശ്വരർക്ക് പകരം കണ്ഠരര് രാജീവരര് തന്ത്രിയായി വരുന്നതും തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വം ബോർഡിന്റെ നിയമാവലി പ്രകാരമാണ്. അതിനെ ആരും ചോദ്യം ചെയ്തിട്ട് കാര്യമില്ല.

ഇതിനു സമാനമായ സാഹചര്യമാണ് കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളിയിലേത്. അവിടെ നിലവിലുള്ള ഭരണ സംവിധാനത്തെക്കുറിച്ച് വിയോജിപ്പുള്ളവർ കോടതിയെ സമീപിച്ചു. 1934-ലെ മലങ്കര സഭാ ഭരണഘടനയാണ് കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളിയുടെ ഭരണസംവിധാനം എന്നു കോടതി കണ്ടെത്തി അതനുസരിച്ച് വിധി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഈ വിധികളെ സാമാന്യവൽക്കരിച്ചാൽ 1934-ലെ ഭരണഘടനയനുസരിച്ചുള്ള കണ്ടനാട് ഭദ്രാസന മെത്രപ്പോലീത്താ നിയമിക്കുന്ന വികാരി, സഹപട്ടക്കാർ എന്നിവരാണ് അവിടുത്തെ മേൽശാന്തിയും കാഴ്ശാന്തിമാരും. ഉപരിവൈദീക ക്രിയകൾ ചെയ്യേണ്ട *തന്ത്രി* മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൽപ്പന പ്രകാരം കണ്ടനാട് ഭദ്രാസന മെത്രപ്പോലീത്തായും. അവിടെയെത്തുന്ന വിശ്വാസി സമൂഹത്തിന്റെ *വഴിപാട് ചീട്ടാക്കേണ്ടത്* 1934-ലെ ഭരണഘടനപ്രകാരം കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളിയിലെ കൈക്കാരൻ, മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി എന്നിവരാണ്. ആരാധനയ്ക്കോ വഴിപാടുകൾക്കോ ഉള്ള വിശ്വാസിയുടെ ഏതെങ്കിലും നിയമാനുസൃതമായ അവകാശം ഇവരിലാരെങ്കിലും നിഷേധിച്ചാൽ അത് തീർച്ചയായും അത് ആരാധനാ സ്വാതന്ത്ര്യം ഹനിക്കുന്ന നടപടിയാണ്. അതിനെതിരെ പ്രതികരിക്കാനും നിയമ നടപടി സ്വീകരിക്കുവാനുമുള്ള അവകാശം എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. തീർച്ചയായയും അതു ചെയ്യുകയും ചെയ്യണം.

മറിച്ച്, ചില സ്വയം പ്രഖ്യാപിത സ്ഥാനികൾ കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളിയിലെ *തന്ത്രിയും* മേൽശാന്തിയും കീഴ്ശാന്തിമാരും ആണെന്നു ഭാവിച്ചാൽ ഒരു വ്യവസ്ഥാപിത സമൂഹത്തിനും അത് അംഗീകരിക്കാനാവില്ല. കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളിയിൽ അത്തരക്കാരുടെ പ്രവേശനവും കൈകാര്യ കർത്തത്വവും തടയുന്നത് ആരാധനാ സ്വാതന്ത്ര്യം ഹനിക്കുന്ന നടപടിയല്ല. അത് നിയമവാഴ്ച ഉറപ്പാക്കുന്ന പ്രക്രിയ മാത്രമാണ്.

ഈ രാജ്യത്ത് നിലവിലിരിക്കുന്നത് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയും നിയമവാഴ്ചയും ആണെന്നു അംഗീകരിക്കുന്നവർക്കു മാത്രമേ ഇവിടെ മൗലികാവകാശ ലംഘനത്തിനെതിരെപോലും പരാതിപ്പെടാനാവു. അല്ലാതെ ഇന്നും ഇന്ത്യ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണന്നു കരുതുന്നവർക്കും, മനസാ പാകിസ്ഥാൻ പൗരത്വം സ്വീകരിച്ചവർക്കും അവരുടെ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കാൻ അർഹതയില്ല. അതാരും വിലവെയ്ക്കുകയുമില്ല.

കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളിയുടെ കോടിക്കണക്കിനു വിലവരുന്ന സ്വത്തുക്കൾ കൈക്കലാക്കാനാണ് അവിടെ 1934-ലെ മലങ്കര സഭാ ഭരണഘടന നടപ്പിലാകുന്നത് എന്നാണ് അടുത്ത പ്രചരണം. കൈക്കലാക്കുന്നത് *ആര്* എന്നുമാത്രം ഇതുവരെ ആരോപണകർത്താക്കൾ ഉരിയാടിയിട്ടില്ല. ഒന്നുമാത്രം വ്യക്തമാക്കട്ടെ, 1934-ലെ മലങ്കര സഭാ ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളി പൊതുയോഗത്തിനൊഴികെ മറ്റാർക്കും ആ പള്ളിയുടെ സ്വത്തുക്കളോ വരുമാനമോ കൈകാര്യം ചെയ്യനാവില്ല. ഇതേ ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് നിയമാനുസൃത കണ്ടനാട് ഭദ്രാസന മെത്രപ്പോലീത്തായ്ക്കോ സാക്ഷാൽ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു പോലുമോ അവിടുത്തെ ഒരു ചെമ്പുകാശുപോലും കൈക്കലാക്കാൻ സാദ്ധ്യവുമല്ല. സംശയമുള്ളവർക്ക് പത്തുരൂപാ മുടക്കിയാൽ എം.ഒ.സി. ബുക്സ്റ്റാളിൽനിന്നും മലങ്കര സഭാ ഭരണഘടനയുടെ ഒരു പ്രതി വാങ്ങി വിശദമായി പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്.